

Arrest

nr. 193 713 van 16 oktober 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 oktober 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANHALST, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 juni 2013 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 11 oktober 2013 verleent de ambtenaar-geneesheer een medisch advies. Op 15 oktober 2013 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk. Tegen deze beslissing stelt verzoeker een beroep tot vernietiging in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder rolnummer 143 931. Met arrest nr. 192 392 van 21 september 2017 heeft de Raad voornoemd beroep verworpen.

1.2. Op 15 oktober 2013 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Deze beslissing wordt op 18 november 2013 aan verzoeker betekend. Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer

Naam + voornaam: S., M. I. (...)

geboortedatum: 02.08.1977

geboorteplaats: Sialkot

nationaliteit: Pakistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“Het beroep tot nietigverklaring is gebaseerd op dezelfde middelen zoals geformuleerd en uiteengezet in de vordering tot schorsing ; Schending van het vertrouwensbeginsel, objectiviteitsprincipe, motiveringsplicht, overschrijding of afwending van macht : Eveneens schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht en dus een beoordelingsfout ;

DOORDAT DVZ stelt :

Dat betrokkene langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd (art.7 ,eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980)

TERWIJL :

Verzoeker verwijst naar artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens : Hij roept een hogere rechtsnorm in om zijn verblijf in België te kunnen rechtvaardigen : Dat zoals blijkt uit het Verzoekschrift van 17 december 2013 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de eraan gehechte documenten (o.a. SMG) moet verzoeker gedurende een periode van twee jaar opgevolgd worden om zich te verzekeren van de definitieve consolidatie van de tibia ; Dat volgens een nieuw standaard medisch getuigschrift dd. 05.12.2013 van de arts-specialist Dr. GHAFIL Dior (Orthopédie-Traumatologie) van CHU-St-PIERRE te BRUSSEL blijkt uit de rubriek C/ »Traitement actuel et date du début du traitement des affections mentionnées à la rubrique B : staat vermeld onder punt « durée prévue du traitement nécessaire»: «Un suivi de 2 ans (door de dokter onderlijnd) est nécessaire pour s'assurer de la consolidation définitive du tibia» Onder de rubriek welke zouden de gevolgen en complicaties zijn in geval van een eventuele stopzetting van de behandeling: «Néfastes pour le patient» (zie het nieuw SMG van 05.12.2013 van de dokter specialist - in bijlage: (stuk 7). Het verzoekschrift van 17.12.2013 met inventaris der stukken, wordt eveneens hierbij gevoegd: (stukken 4). Dat conform het recht op een eerlijk proces en in het behartigen van zijn subjectieve rechten en daaruit voortvloeiende eventuele rechten van verdediging, men moeilijk inziet hoe S., M. I. (...) nog tijdig zijn belangen zou kunnen behartigen indien het BGV zou uitgevoerd worden; Dat indien geen eerlijk proces zou kunnen plaatsvinden dit eventueel een schending van artikel 6 van het EVRM zou kunnen uitmaken. Besluit: schending van het vertrouwensbeginsel, de principes van behoorlijk bestuur en motiveringsplicht.”

2.2. Verzoeker verwijst in het middel naar “het Verzoekschrift van 17 december 2013 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de eraan gehechte documenten”. Verzoeker verwijst hiermee naar het verweer dat hij heeft gevoerd in het verzoekschrift dat hij indiende tegen de beslissing van 15 oktober 2013 tot onontvankelijkheid van de aanvraag om medische regularisatie. Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar de middelen die hij in een ander verzoekschrift heeft uiteengezet, aangezien deze middelen gericht zijn tegen de onontvankelijkheidsbeslissing, terwijl in casu een beslissing tot bevel om

het grondgebied te verlaten het voorwerp uitmaakt van onderhavig geschil. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (RvS 8 december 1993, nr. 45.181). Bovendien heeft de Raad met arrest nr. 192 392 van 21 september 2017 voornoemd beroep verworpen. Aangaande de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM wijst de Raad er op dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet een ruimere bescherming biedt dan artikel 3 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Voorts beroept verzoeker zich op een standaard medisch getuigschrift van 5 december 2013 waaruit zou blijken dat hij voor een periode van twee jaar opgevolgd zou moeten worden. Dit standaard medisch getuigschrift was niet aan de gemachtigde ter kennis gebracht op het ogenblik van het nemen van de onontvankelijkheidsbeslissing, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met dit stuk, dat pas in het kader van onderhavige procedure wordt voorgelegd, en dat ten andere zelfs dateert van na het ter kennis brengen van de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Verzoeker vervolgt het betoog door de stelling dat hij moeilijk inziet hoe hij nog tijdig zijn belangen zou kunnen behartigen indien de bestreden beslissing uitgevoerd zou worden. Volgens verzoeker zou dit een schending uitmaken van artikel 6 EVRM. Daargelaten de vraag of verzoeker zich dienstig kan beroepen op artikel 6 EVRM, volstaat de vaststelling dat de Raad met arrest nr. 192 392 van 21 september 2017 het beroep, gekend onder nr. 143 931 heeft verworpen, zodat het betoog van verzoeker niet dienstig is.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,
mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC